

Jožkov prvi april

Lani pred prvim aprilom se je Jožko bahal, da ga 1. aprila ne bo nihče speljal: pazil bo na vso moč, tako da bo kaj takega docela izključeno...

»No, ne vem, Jožko, če boš tako premeten!« mu je rekla mama in se nasmehnila.

»Aha... ti me hočeš nekam poslati, kaj ne!«

»Niti na um mi ne prihaja! Mislim pa, da so tvoji sošolci tudi tako prebrisani kakor ti in te bodo speljali — —«

»I, kje neki! Jaz si že zdaj neprestano ponavljam v duhu, da prvega aprila ne bom od zjutraj do večera nikomur nič verjel!«

In vendar je Jožko lani igro izgubil! In prav z materjo!

To je bilo takole: Zjutraj, ko je še ležal v postelji in se prebujal, je hipoma čul iz kuhinje, ki je bila odprta, da oče nekaj potihem govori z materjo... Iz radovednosti je napel ušesa in je slišal:

»Imaš prav... če bo v nedeljo lepo, bi se lahko peljali nekam iskat letovišče — — Meni bi bilo to prav!«

»Meni tudi! Druge dni ne morem. In to bo hkratu tudi naš prvi pomladanski izlet! Pojdemo z Otoč skozi gozd in čez travnike v Kro-po. To pot smo že enkrat šli, se spominjaš? Takrat je bil Jožko z nama. Toda bil je še majhen, noge so ga bolele in moral sem ga precejšen kos poti nositi na hrbtu.«

»Pa misliš, da bi zdaj že vzdržal? Ne bo ta pot predolga zanj?«

»Tudi jaz premišlujem... Toda to je prav preprosto. Pojdeva sama na izlet, Jožka pa dava k babici!

Ko je Jožko to čul, je planil s postelje, stekel v kuhinjo in klical: »Jaz ne pojdem k babici, jaz hočem z vama na izlet!« — — —

Nato so se starši zasmeli in oče je dejal: »To je bil vendar samo april! Midva sva dobro vedela, da ne spiš in da poslušaj! Saj veš, da pojdeš z nama!«

Tako se je dal Jožko lani vendarle opehariti.

Velikonočna

Rožna zarja
nad gorami
kakor zlat obroč,
sreča v srcih,
mir med nami —
je Velika noč.

Vse poljane
zelenijo
in gozdovi že šume,
a škrjančki
melodijo
nad poljanami drobé.

Še mi, bratje,
o pomladi
si zapojmo glasni spev,
da povsod se
v svetli nadi
pesmi bo glasil odmev!

B. V. Radoš